

Παναγιώτης Σωτήρης Για το 9ο Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ

Το 9ο Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ θα περάσει στην ιστορία ως το συνέδριο της ανακατάληψης ενός αγωνιστικού συνδικαλιστικού χώρου από τις δυνάμεις που επαγγέλλονται τον «εκσυγχρονισμό» του πανεπιστημίου.

Η σύμπραξη ανάμεσα στους συνδικαλιστές του ΠΑΣΟΚ, τους κομματικούς εκπροσώπους της Ν.Δ. και τους πανεπιστημιακούς που αναφέρονται στην ανανεωτική πτέρυγα του Συνσπισμού διαμόρφωσε έναν νέο συσχετισμό στην ΠΟΣΔΕΠ, σε πλήρη ρήξη και αντίθεση με τον αγωνιστικό προσανατολισμό που την είχε κάνει να πρωταγωνιστήσει στις μεγάλες συγκρούσεις των τελευταίων ετών ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 και συνολικά την υπαγωγή της Ανώτατης Εκπαίδευσης στις προτεραιότητες του κεφαλαίου.

Η συμμαχία της «ανακατάληψης» μπορεί να είναι ετερόκλητη ως προς την πολιτική προέλευση αλλά είναι εξαιρετικά συνεκτική ως προς την καθεστωτική αντίληψη που πρεσβεύει και τον τρόπο που προσυπογράφει πλήρως τις εκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις: σύν-

δεση με τις επιχειρήσεις, εφαρμογή των «Κατευθύνσεων της Μπολόνια» για την αποσύνδεση πτυχίων και επαγγελματικών δικαιωμάτων, άμεση και έμμεση ιδιωτικοποίηση των πανεπιστημίων, πειθάρχηση των φοιτητών.

Είχαν άλλωστε δείξει εμπράκτως την αντίληψή τους, όταν κατά τη διάρκεια των πανεκπαιδευτικών κινητοποιήσεων αντί να βρίσκονται στο πλευρό των φοιτητών τους που αντιμετώπιζαν την αστυνομική κτηνωδία έσπευδαν να προσφέρουν την προθυμία τους για διάλογο στην υπουργό Γιαννάκου.

Είναι οι ίδιοι που σήμερα διαγκωνίζονται με κραυγές εναντίον του πανεπιστημιακού ασύλου και κατά του φοιτητικού κινήματος, αποδεικνύοντας ότι η σύγχρονη κοινωνική Ακροδεξιά μπορεί πανεύκολα να συνδυάζει τη ρητορεία ενός μεταμοντέρνου εκσυγχρονισμού με τους γρυλισμούς ενός βαθιά αυταρχικού συντηρητισμού.

Η συμμαχία αυτή έχει, όμως, συγκεκριμένο υλικό υπόβαθρο. Γύρω από τις εκπαιδευτικές αναδιαρθρώσεις έχει διαμορφωθεί ένα στρώμα πανεπιστημιακών που έχει άμεσο υλικό όφελος από την πρόσδεση στις επιχειρήσεις

και στα ερευνητικά προγράμματα. Αυτή η αναδυόμενη ελίτ του επιχειρηματικού πανεπιστημίου έχει και ευρύτερες συμμαχίες, εκμεταλλευόμενη τόσο τις προσδοκίες «ανόδου» πολλών πανεπιστημιακών όσο και τον έλεγχο που μπορεί να ασκεί στις διαδικασίες ακαδημαϊκής εξέλιξης.

Πλάι σε αυτές τις παραμέτρους, που αφορούν την εσωτερική συγκυρία του πανεπιστημιακού χώρου, υπάρχουν και ευρύτεροι πολιτικοί υπολογισμοί πίσω από τις μεθοδεύσεις για το Συνέδριο της ΠΟΣΔΕΠ. Οι αναδιαρθρώσεις στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης δεν αποτελούν επιμέρους θεσμικές αλλαγές, αλλά αφορούν τον πυρήνα των όρων αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης σήμερα. Όταν στρατηγική επιδίωξη των δυνάμεων του κεφαλαίου είναι μια εργατική δύναμη που θα συνδυάζει τις αυξημένες δεξιότητες με την αποδοχή δυσμενέστερων όρων εργασίας, ο βαθμός εμπέδωσης αυτών των αλλαγών αποκτά ευρύτερη πολιτική σημασία. Δεν είναι τυχαίο ότι είμαστε εντός ενός κύκλου μεγάλων κοινωνικών εκρήξεων που αφορμώνται και από τις αναδιαρθρώσεις στην Ανώτατη Εκπαίδευση, εκρήξεις που τροφοδοτούν ριζοσπαστικές ενίοτε και αντικαπιταλιστικές αναγνωρίσεις. Σε αυτό το φόντο η επιλογή της ΠΟΣΔΕΠ να βρίσκεται στο πλευρό των φοιτητών αποτελούσε όχι απλώς ενοχλητική ανορθογραφία αλλά και επικίνδυνο συνδικαλιστικό παράδειγμα, ιδίως σε μια εποχή όπου πρώτη προτεραιότητα π.χ. της ΓΣΕΕ είναι ο διάλογος με τον... ΣΕΒ.

Όμως, η επιχείρηση «ανακατάληψης» της ΠΟΣΔΕΠ δεν θα μπορούσε να είχε γίνει και χωρίς συγκεκριμένες επιλογές από το χώρο της πανεπιστημιακής Αριστεράς. Από τη μια, είχαμε την επιλογή των συνδικαλιστών του ΚΚΕ να δοκιμάσουν και στο χώρο των ΑΕΙ τη πρακτική του καταναγκαστικού απομονωτισμού που ακολουθείται και σε άλλους συνδικαλιστικούς χώρους. Από την άλλη, είχαμε τη στάση του Συνασπισμού και τμημάτων του ΣΥΡΙΖΑ στο εσωτερικό της Συσπείρωσης Πανεπιστημιακών, ενός σχήματος που ιστορικά αποτέλεσε τον κορμό όχι μόνο της αριστερής παρέμβασης στα ΑΕΙ αλλά και συνολικά της ΠΟΣΔΕΠ. Η απροθυμία να συνεχιστεί μια κατεύθυνση κινητοποιήσεων σε συντονισμό με τις αγωνιστικές φοιτητικές δυνάμεις, η αναζήτηση διαύλων επικοινωνίας με το εκσυγχρονιστικό μπλοκ, η άμεση και έμμεση προσπάθεια υπονόμευσης των εκπροσώπων της Συσπείρωσης στην ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ (ιδίως των Λάζαρου Απέκη και Γιάννη Μαϊστρου) που αντιμετωπίζονταν ως «υπερβολικά αγωνιστικοί», παρότι είχαν προσδώσει ιδιαίτερο συνδικαλιστικό και ηθικό κύρος στην ομοσπονδία, όλα αυτά συντέλεσαν στο να μην υπάρξουν εκείνες οι διαχωριστικές γραμμές και οι αναγκαίες αντιπαραθέσεις με το εκσυγχρονιστικό μπλοκ που θα οδηγούσαν και σε διαφορετικό συσχετισμό και μέσα στο ίδιο το συνέδριο. Φάνηκαν έτσι τόσο τα όρια μιας «αριστερής στροφής» που αφορά περισσότερο την αι-

σθητική και τη φρασεολογία και λιγότερο την ουσία, όσο και η προσήλωση στην παράδοση της Αριστεράς να βάζει τις εσωκομματικές ισορροπίες πάνω από τις απαιτήσεις των κινημάτων.

Απέναντι σε αυτά, και με δεδομένη την κλίμακα και το βάθος των αναδιαρθρώσεων, δεν μπορεί να αποτελέσει επαρκή βάση για την οριοθέτηση και την αντιπαράθεση ούτε η απλή επίκληση της ακαδημαϊκότητας ούτε η γενικόλογη αναφορά στο δημόσιο πανε-

πιστήμιο. Σήμερα, περισσότερο παρά ποτέ, αυτό που ιστορικά ορίστηκε ως «υπεράσπιση του δημόσιου πανεπιστημίου» περνά μέσα από την ολόπλευρη αμφισβήτηση της κυρίαρχης καπιταλιστικής λογικής, τη συμμαχία με το μαχόμενο νεολαιίστικο κίνημα, την εμμονή σε αγωνιστικές πρακτικές. Αυτές παραμένουν οι αφετηρίες για οποιαδήποτε θετική εξέλιξη και στην ΠΟΣ-ΔΕΠ και στην πανεπιστημιακή Αριστερά.

Δημήτρης Σαραφιανός

Τα δικαιώματα στη δικαιοδοσία του στρατού (!)

Η συνεδρίαση του ΚΥΣΕΑ (Κυβερνητικό Συμβούλιο Εξωτερικών και Άμυνας) στην οποία αποφασίστηκαν μέτρα για την πάταξη της εγκληματικότητας συνιστά από μόνη της αντιδημοκρατική εκτροπή;

Σύμφωνα με το άρθρο 2 της ΠΥΣ 31/2000 το ΚΥΣΕΑ, πέραν των ζητημάτων που σχετίζονται με τις ένοπλες δυνάμεις (σχεδιασμός πολιτικής, κρίσεις κ.λπ.) και την εξωτερική πολιτική της χώρας, είναι αρμόδιο για θέματα δημόσιας τάξης μόνο σε δυο πολύ συγκεκριμένες περιπτώσεις:

Α) Όταν τα θέματα αυτά σχετίζονται με την εξωτερική και αμυντική πολιτική της χώρας, δηλαδή όταν απαι-

τείται η κινητοποίηση των αστυνομικών δυνάμεων για να συνδράμουν στο έργο της άμυνας κατά εξωτερικής επίθεσης.

Β) Προκειμένου να κηρυχθεί μερική ή γενική κινητοποίηση της χώρας με εμπλοκή των ενόπλων δυνάμεων για την άμεση αντιμετώπιση εκτάκτων καταστάσεων ή επεισοδίων.

Και μόνη συνεπώς η λήψη μέτρων αρμοδιότητας των Υπουργείων Δικαιοσύνης και Εσωτερικών από το ΚΥΣΕΑ και όχι από την αρμόδια Κυβερνητική Επιτροπή αποτελεί μείζον ζήτημα για τις συνταγματικές ελευθερίες πέρα από την αντιδραστικότητα των μέτρων καθαυτά.

Ως προς τα μέτρα: